

Sygn. akt II K 797/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2013 r.

1.s p r a w y : **R. S.**

syna R. i Z. z domu M.

urodzonego w dniu (...) w B.

2.s p r a w y : **T. P.**

syna R. i A. z domu Ł.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonych o to, że:

w dniu 08 września 2012r. w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z terenu posesji przy ul. (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia uszkodzonego oraz zdekompletowanego samochodu m-ki F. (...), 1.1 benzyna + lpg, w kolorze białym z 2006r. o nr rej. (...) i wartości 350 zł na szkodę J. S., przy czym T. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 sierpnia 2009r. w sprawie o sygn. IIK 354/09 za czyn z art. 297§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 286 §1 kk i art. 270 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, którą postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25.10.2011r. odbył w okresie od 21.04.2011r. do 27.06.2012r., przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. - wobec R. S.

zaś wobec T. P. - **to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

I. Uznaje oskarżonego **R. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. S.** kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. S.** do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej w okresie próby;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego **R. S.** do naprawienia szkody w części poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 175 zł w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

V. uznaje oskarżonego **T. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 3 k.k. wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 (trzydziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym;

VI. na podstawie art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego **T. P.** do naprawienia szkody w części poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego J. S. kwoty 175 zł w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych **R. S. i T. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

UZASADNIENIE

J. S. zamieszkuje w J. przy ul. (...). Pokrzywdzony był właścicielem samochodu marki F. (...) o nr rej. (...). Samochód ten w dniu 31 grudnia 2010 r. pokrzywdzony uszkodził, uderzając nim w drzewo, wobec czego niemożliwe było poruszanie się nim. Wymieniony pojazd pokrzywdzony pozostawił na terenie swojej posesji nie zamykając go. W dniu 24 listopada 2011 roku J. S. został umieszczony w zakładzie karnym do odbycia kary pozbawienia wolności.

dowód: zeznania świadka J. S. k. 3-7, dokumenty samochodowe k. 27-29, 90,

W dniu 8 września 2012 roku oskarżeni R. S. i T. P. powzięli zamiar dokonania kradzieży samochodu marki F. (...) należącego do J. S.. Realizując swój zamiar oskarżeni udali się do prowadzącego skup samochodów używanych G. K. i zaproponowali mu kupno w/w samochodu. G. K. wyraził zgodę na zakup pojazdu, po czym wraz z oskarżonymi, samochodem z lawetą, udał się na ul. (...). R. S. i T. P. sprzedali samochód marki F. (...) G. K. za kwotę 350 złotych, spisując na tę okoliczność umowę i wpisując w niej jako sprzedającego R. S.. Następnie G. K. umieścił samochód na lawecie i zawiózł go na teren swojego zakładu. Oskarżeni R. S. i T. P. podzielili się pieniędzmi uzyskanymi ze sprzedaży samochodu.

W toku postępowania ustalono, iż wartość pojazdu wynosiła 350 złotych. Przedmiotowy samochód był uszkodzony, w znacznym stopniu zdewastowany, nie posiadał szyb, miał wymontowane podzespoły i nie nadawał się do naprawy.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. P. k. 65-66, 89-90, wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 68-69, 89, częściowo zeznania świadka J. S. k. 3-7, 16-17, 90, zeznania świadka G. S. k. 10-11, 91, zeznania świadka G. K. k. 13, 14-15, 34-35, 38-39, 90-91, umowa kupna – sprzedaży k.37,

Oskarżony R. S. był uprzednio karany sędownie, m. in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony jest żonaty i posiada na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Posiada średnie wykształcenie, zawód – technik mechanik, utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując dochód około 2.000 złotych miesięcznie. Oskarżony jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo i neurologicznie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 68, 89, dane o karalności k. 48-50, odpis wyroku SR w Jeleniej Górze z dnia 19.05.2003 r. sygn. akt II K 250/03 k.59-60, odpis wyroku SR w Zgorzelcu z dnia 20.10.2004 r. sygn. akt II K 492/04 k.71, odpis wyroku łącznego SR w Zgorzelcu z dnia 17.12. 2004 r. sygn. akt II K 650/04 k.72,

Oskarżony T. P. był uprzednio karany sędownie, m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie o sygn. II K 354/09 za czyn z art. 297§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25.10.2011r., którą odbył w okresie od 21.04.2011r. do 27.06.2012r.

Oskarżony jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe, zawód – stolarz, jest zatrudniony w firmie (...) w J. i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1.600 złotych miesięcznie. Oskarżony jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, odwykowo i neurologicznie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. P. k. 65, 89, dane o karalności k.45-47, odpis wyroku SR w Jeleniej Górze z dnia 9.06.2010 r. sygn. akt II K 1032/10 k.55, odpis wyroku SR w Jeleniej Górze z dnia 11.08.2009 r. sygn. akt II K 354/09 k.56-57, odpis wyroku SR w Jeleniej Górze z dnia 1.07.2011 r. sygn. akt II K 704/11 k.58,

Oskarżony R. S., słuchany w toku postępowania przygotowawczego oraz w postępowaniu sądowym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wymieniony wyjaśnił, iż samochód, który ukradł był zdekompletowany, miał powybijane szyby, w środku był zniszczony. Przyznał, iż wspólnie z T. P. załadował go na lawetę, po czym zawieźli go na skup do G. K., gdzie sprzedali ten samochód jako złom, otrzymując za niego kwotę 350 zł i dzieląc się tymi pieniędzmi.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. k. 68-69, 89.

Również oskarżony T. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż samochód był wbity w piasek, zarośnięty krzakami i stał za posesją pokrzywdzonego, przy czym nie było tam żadnej bramy. T. P. podał, że w momencie dokonywania zaboru tego samochodu nie wiedział do kogo pojazd ten należy. Myślał, że to było porzucone auto. Dopiero później dowiedział się kto był właścicielem pojazdu. T. P. przyznał, iż razem z R. S. przyjechał lawetą z G. K., wyciągnęli auto z krzaków i z piasku, załadowali na lawetę i zawieźli go do G. K.. Oskarżony ten potwierdził też, że dostali za ten samochód kwotę 350 zł od G. K., a także podzielili się tymi pieniędzmi z R. S..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego T. P. k. 65-66, 89-90.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonych R. S. i T. P. w zakresie przypisanego im czynu.

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonych, w których przyznali się do popełnienia występku kradzieży. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonych są szczere i prawdziwe. Nadto w relacjach oskarżonych koresponduje zabrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadka G. K.. Zeznania G. K. Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, albowiem w sposób logiczny oraz zbieżny z wyjaśnieniami oskarżonych opisał zarówno swoje zachowanie, jak też sposób zachowania oskarżonych, a także podał wszystkie zapamiętane przez siebie okoliczności dotyczące nabycia pojazdu marki F. (...). Zeznania tego świadka znajdują też potwierdzenie w dowodzie z dokumentu w postaci umowy kupna – sprzedaży pojazdu. W ocenie Sądu wiarygodność wskazanych powyżej dowodów nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza okoliczności popełnionej kradzieży i oraz sposób dokonania tego przestępstwa. Wersję podaną przez oskarżonych i G. K. potwierdził też w swoich zeznaniach świadek G. S.. Również zeznaniom tego świadka Sąd dał wiarę. Wymieniony podał okoliczności, w jakich zauważył przy posesji pokrzywdzonego lawetę G. K.. Przytoczone przez tego świadka okoliczności są zbieżne z relacją G. K. oraz wyjaśnieniami obu oskarżonych.

Sąd uznał też za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego J. S. dotyczące posiadania przez niego samochodu marki F. (...), uszkodzenia tego pojazdu i jego stanu po kolizji drogowej. Takie zeznania pokrzywdzonego znajdują bowiem potwierdzenie w zebranych w toku postępowania materiale dowodowym. Nie może się natomiast ostać, zdaniem Sądu, twierdzenie pokrzywdzonego dotyczące wartości skradzionego pojazdu, tj. 5.000 zł. Takim zeznaniom J. S. przeczą zarówno oskarżeni w swoich wyjaśnieniach, jak też świadek G. K.. Godziło się w tym miejscu zauważyć, iż jak przyznał sam pokrzywdzony, samochód F. (...) był rozbity. J. S. zeznał, iż w dniu 31 grudnia 2010 r. uderzył nim

w drzewo, prawą stroną pojazdu. Stwierdził też, że auto było mocno rozbite, nie nadawało się do użytku, a nadto po kolizji przywiózł je na lawecie. Takie uszkodzenia pojazdu niewątpliwie musiały w sposób zasadniczy zmniejszyć jego wartość. Co istotne także, J. S. opuścił swoją posesję w dniu 24 listopada 2011 r. Aż do tego dnia pojazd stał na jego posesji nie naprawiony. Po osadzeniu w zakładzie karnym oskarżony nie miał możliwości stwierdzenia w jakim rzeczywistym stanie znajdował się jego samochód w chwili kradzieży. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że od momentu opuszczenia przez pokrzywdzonego swojej posesji do daty kradzieży upłynął prawie rok. W tym czasie pojazd stał nie zabezpieczony, z wybitymi szybami (co przyznał sam pokrzywdzony), narażony na działanie warunków atmosferycznych (np. opady deszczu, śniegu itp.). Skoro samochód był otwarty, nie zabezpieczony, nie można też wykluczyć, iż przed dokonaniem kradzieży przez oskarżonych pojazd ten mógł podlegać dewastacji przez inne osoby. W tych okolicznościach nie sposób też wykluczyć zaistnienia innych wcześniejszych kradzieży pojedynczych elementów i podzespołów tego pojazdu, np. przez osoby trudniące się zbieraniem złomu. Wobec powyższego twierdzenie pokrzywdzonego, iż wartość samochodu w chwili kradzieży wynosiła 5.000 zł jest całkowicie gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodowymi. Pokrzywdzony bowiem w sytuacji, kiedy nie było go prawie rok w miejscu zamieszkania, nie posiada żadnej wiedzy na temat rzeczywistego stanu pojazdu i jego wartości w chwili dokonania przestępstwa kradzieży samochodu. Dlatego też Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego w tym zakresie, dokonując ustaleń w tej mierze w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych i zeznania świadka G. K..

Sąd nie poczynił ustaleń na podstawie zeznań świadka M. P., albowiem nie miał on żadnej wiedzy na temat przedmiotowego zdarzenia.

Nie sposób natomiast w ocenie Sądu kwestionować rzetelności i wiarygodności pozostałego materiału dowodowego w postaci danych o karalności oraz odpisów wyroków, z których wynika uprzednia karalność oskarżonych.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonych R. S. i T. P., świadków G. K. i G. S. oraz całości pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu pozwoliła na niewątpliwie stwierdzenie sprawstwa obu oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż R. S. i T. P., w dniu 08 września 2012r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu, z terenu posesji przy ul. (...) dokonali zaboru w celu przywłaszczenia uszkodzonego oraz zdekompletowanego samochodu m-ki F. (...), 1.1 benzyna + lpg, w kolorze białym z 2006 r. o nr rej. (...) i wartości 350 zł na szkodę J. S., przy czym T. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie o sygn. II K 354/09 za czyn z art. 297§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i inne na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata, którą postanowieniem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25.10.2011 r. odbył w okresie od 21.04.2011 r. do 27.06.2012 r., przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi. Tym samym R. S. dopuścił się przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k., zaś T. P. - czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżeni R. S. i T. P. popełniając opisany wyżej występki działali umyślnie. Mieli oni bowiem wiedzę i świadomość, iż dokonanie kradzieży stanowi naruszenie przepisów prawa. Oskarżeni, mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszyli je. R. S. i T. P. działali w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swojego zachowania. W przypisanym oskarżonym przestępstwie działali oni w sposób przemyślany, zorganizowany, z zamiarem bezpośrednim. Sąd przyjął, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona ustawowe występkę z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k. Oskarżeni działali z góry powziętym zamiarem zaboru w celu przywłaszczenia. Stroną podmiotową przestępstwa kradzieży jest bowiem umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego. Koniecznym elementem kradzieży jest działanie w celu przywłaszczenia mienia. Bezsporne jest, że R. S. i T. P. zabierając pojazd, chcieli go przywłaszczyć. Dążyli do uzyskania trwałego władztwa nad samochodem. Swoją zamiar uzewnętrzнили poprzez zabór rzeczy, jednocześnie postępując z pojazdem jak właściciele, dokonując jego sprzedaży.

W ocenie Sądu, przestępstwo popełnione przez oskarżonych uznać należy za wypadek mniejszej wagi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu charakteryzują się przewagą elementów łagodzących, które sprawiają, że popełniony czyn zabroniony nie jest na tyle niebezpieczny dla porządku prawnego, aby stosować w stosunku do sprawcy zwykle zasady odpowiedzialności, przewidziane za zrealizowany przez niego typ przestępstwa. W przedmiotowej sprawie okoliczności dotyczące popełnienia przestępstwa, a w szczególności wartość skradzionego mienia uprawniają Sąd do zastosowania uprzywilejowanego typu kradzieży.

Oskarżony T. P. dopuścił się występku kradzieży działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. Z przepisu art. 64 § 1 k.k. wynika, iż sprawca odpowiada w ramach recydywy ogólnej w przypadku, jeżeli został uprzednio skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze co najmniej 6 miesięcy, a popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. W przedmiotowej sprawie T. P. popełnił przestępstwo przeciwko mieniu m. in. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., za które odbył karę pozbawienia wolności w wymiarze przewyższającym 6 miesięcy. Zakład karny opuścił 27 czerwca 2012 roku, a więc tym samym w okresie 5 lat od wykonania kary w wymiarze ponad 6 miesięcy popełnił ponownie podobne przestępstwo umyślne przeciwko mieniu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 3 k.k.

Wymierzając oskarżonym za przypisane im przestępstwo kary Sąd baczył, aby były one dostosowane do stopnia społecznej szkodliwości ich czynu, stopnia zawinienia oskarżonych, a także, aby wszechstronnie uwzględniły te cele, które stawiane są karze. Sąd uwzględnił przy tym całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez oskarżonych przestępstwa, a zwłaszcza charakter ich czynu. Miał przy tym Sąd na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające sprawców. Zważywszy na okoliczności popełnienia przestępstwa, a przede wszystkim niewielką wartość skradzionego mienia Sąd uznał, iż zarówno stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonych czynu, jak też stopień ich winy jest przeciętny. Ponadto za okoliczności łagodzące Sąd uznał przyznanie się oskarżonych do popełnienia zarzucanego im występku oraz wyrażoną przez nich skruchę. Za istotną okoliczność obciążającą oskarżonych Sąd uznał uprzednią ich karalność, w tym za przestępstwa podobne.

W tych okolicznościach, jako adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wymierzył oskarżonym następujące kary: R. S. – 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś T. P. – 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin miesięcznie. Różnicując orzeczone wobec oskarżonych kary i wymierzając R. S. karę surowszego rodzaju, tj. pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze jego wielokrotną karalność, zdecydowanie większą niż oskarżonego T. P.. Kary w takim wymiarze będą, zdaniem Sądu, stanowić odpowiednią dolegliwość i uświadomią obu oskarżonym nieopłacalność łamania prawa.

Sąd uznał, że zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec R. S. kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wystarczające będzie oddziaływanie na oskarżonego w warunkach wolnościowych przez okres próby wynoszący 3 lata. Taki czas powinien pozwolić zweryfikować jego postępowanie, a jednocześnie powstrzymać tego oskarżonego przed naruszaniem prawa, aby nie narazić się na zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary.

Sąd uznał za stosowne i służące celom wychowawczym zobowiązanie oskarżonych do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. S. przez uiszczenie kwot po 175 zł przez każdego z nich w terminie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.

Z takich samych powodów Sąd zobowiązał oskarżonego R. S. do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej w okresie próby.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych, w tym opłaty, dochodząc do wniosku, że ich sytuacja majątkowa nie pozwala na uiszczenie tych należności.

Zarządzenie:

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- oskarżycielowi posiłkowemu,

3. kal. 14 dni.

31.10.2013 r.